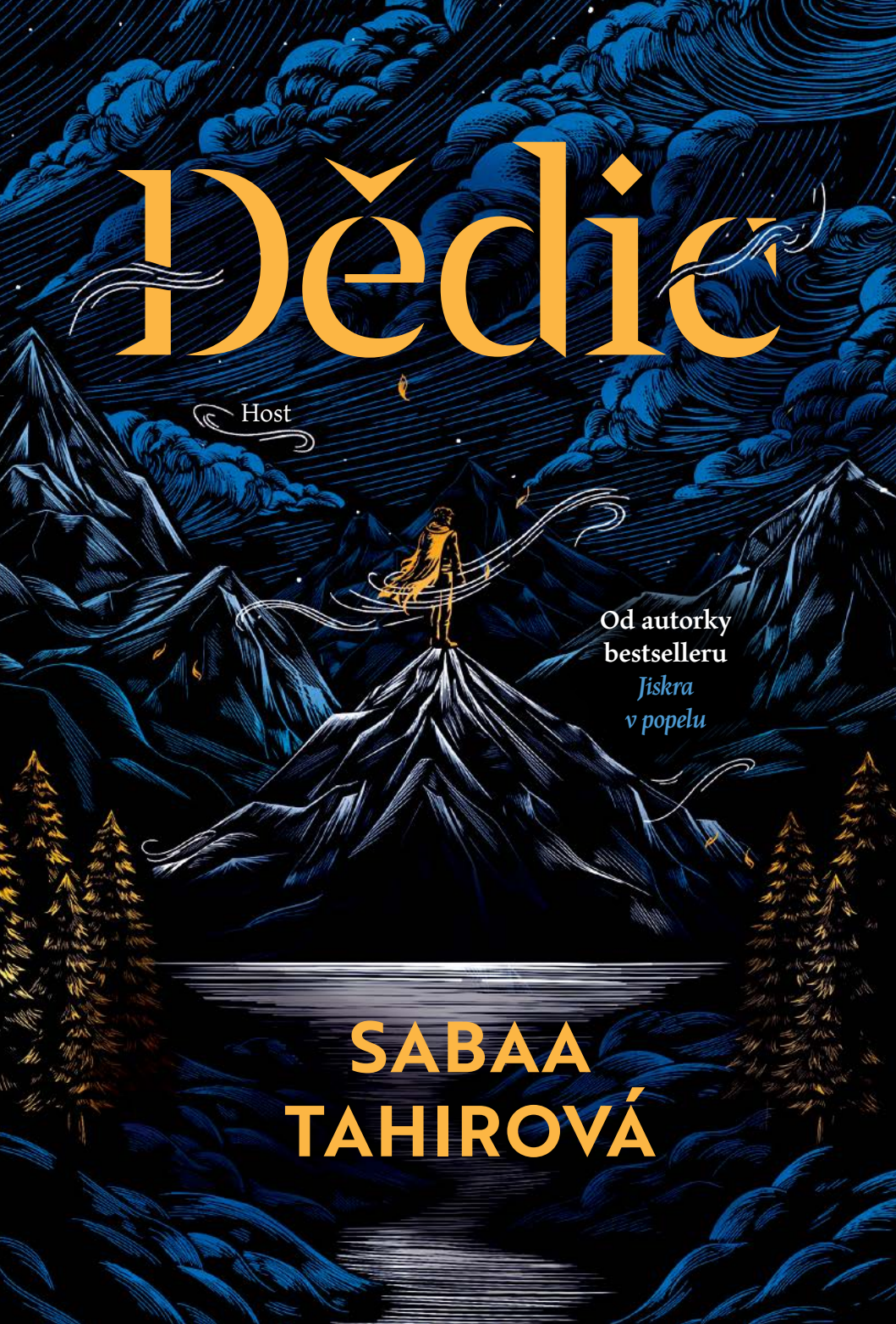

Dědic

Host

Od autorky
bestselleru

*Jiskra
v popelu*

SABAA
TAHIROVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

HEIR

Copyright © 2024 by Sabaa Tahir

Cover art © 2024 by Micaela Alcaino

Cover design by Kristin Boyle

Map design by Sabaa Tahir

Map illustration © 2024 by Francesca Baerald

Translation © Anna Formánková, 2025

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2837-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2836-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2838-7 (MobiPocket)

1. AÍZ

Kegar, Jižní kontinent

Aíz si přála, aby ke svým nepřátelům nechovala tak silnou nenávisť, jelikož nad ní kvůli tomu měli moc. Ale byla dítětem stoky a v kegarijských stokách vyrůstaly otrlé, zahořklé bytosti připravené někoho pobodat, zradit anebo zmizet ve stínech – přišlo na to, co bylo v tu chvíli zapotřebí.

Ovšem čeho se ve stokách nedostávalo, bylo štěstí. To mohla komukoli přinést jenom božská bytost.

A tak se Aíz s blízcím se svítáním plížila pod dřevěnými trámy tiché klášterní chodby na kamenné nádvoří. Boty s tenkou podrážkou a otrhaná sukně ji sotva ochránily před mohutnou vrstvou sněhu, která přes noc napadla. I přesto se statečně brodila vpřed a křivila tvář vstříc kousavému větru, jenž se řítíl dolů z vrcholků hor a pral se s ní o každý nádech. Možná že ji připraví taky o ten vztek. Zrovna dnes potřebovala čistou hlavu.

Protože dnes měla Aíz bet-Dafra spáchat svou první vraždu.

Sirotci z kláštera i duchovní, kteří se o ně starali, pořád ještě spali. Vyučování začínalo až po východu slunce. Kegar – přelidněné město se čtvrt milionem obyvatel – za klášterními zdmi byl docela tichý. Aíz šla sama, společnost jí dělal pouze hněv, který se v ní vzedmul při pohledu na zčernalé kusy dřeva na druhém konci nádvoří. Trosky bývalého křídla pro sirotky se nezměnily ani deset let poté, co celý trakt do základů vyhořel.

Ucítila tlak na hrudi. Slyšela výkřiky dětí, které tu zahynuly. Zabořila si nehty do stehna, do prohlubně na kůži pod záplatovanou sukní. Svoje jizvy povětšinou ignorovala, ale někdy pořád ještě pálily.

Ten tvůj vztek bude jednou tvoje smrt, to jí už před lety řekl Cero, její nejdávnější přítel. Viděl ji ztratit hlavu už tolikrát, že si ani nemohl myslet nic jiného. Musíš ho ovládnout. Získej, co potřebuješ. Na zbytek zapomeň.

Potřebovala se pomstít. Učinit spravedlnosti zadost. Potřebovala, aby její plán fungoval.

Aíz se zastavila před sochou uprostřed nádvoří: postava ženy v róbě se zvonovými rukávy, hledící k horám. Měla propadlé kamenné tváře, tenké rty a výrazné obočí, vlasy sčesané z vysokého čela. Její hlavu zdobila koruna s vytesaným planoucím půlsluncem. Aíz si ráda představovala, že socha má stejně hnědé vlasy a světlé oči jako ona sama.

Tato žena měla mnoho jmen. Nádoba našeho Pramene. První královna Příchodu. Ale tady v daferském slumu, kde tolik dětí osířelo kvůli verbování do armády, nemocem a hladu, se jí říkalo Matka Div.

Štítek na podstavci byl ošlehaný větrem a samá rýha, ale Aíz se ta slova naučila už jako dítě: *Požehnaná buď, Div, Spasitelko Kegaru, jež jsi zavedla náš lid do bezpečí těchto hor, poté co naši vlast za mořem zachvátila obrovská pohroma.*

„Matko Div, vyslyš mě.“ Aíz zbožně sepjala ruce. „Nedovol, abych selhala, čekala jsem až příliš dlouho. Jestli mám skončit ve vězení nebo na mučidlech, tak ať. Jestli mám zemřít, bude to tvá vůle. Ale nejdřív musím uspět.“

Aíz věděla, že je trochu podivné žádat patronku světla a laskavosti o požehnání k vraždě. Ale Matka Div také milovala sirotky. Jistě by si přála, aby se ti, kteří zemřeli v plamenech, dočkali pomsty. Tím si Aíz byla jistá.

Na nebi nad ní proplulo Plavidlo, po nádvoří přeběhl jeho stín, jako by tudy proletěl obrovský pták, a poté zamířilo na sever. Tíral

bet-Hiwa, urozený velitel vzdušných sil, posílá nad slumy letecké hlídky, aby připomněl Bahňákům, kteří tam žijí, že jsou neustále pod dohledem. A taky to byl jistý příslib, že když budou mít štěstí, budou se moct i oni přidat k těm nahoře. Aíz stroj dlouho pozorovala a pak nadskočila, protože za sebou uslyšela kroky.

Sněhem se brodila sestra Noa a táhla za sebou roztřepenou vlněnou suknici. „Světlo hor, maličká,“ pozdravila stařena Aíz.

„Nechť nás dovede na věčnost,“ odpověděla dívka.

Sestra Noa pozvedla hnědou vrásčitou ruku k čelu sochy Matky Div a potom Aíz uvázala kolem krku její šálu, aniž brala na vědomí dívčiny námitky.

„Ty budeš pracovat mezi Plavidly,“ pronesla Noa. „A já tu budu mezitím zahálet.“

„A taky pít čaj a jíst sušenky,“ pokračovala Aíz, přestože na obojí byl klášter příliš chudý. „A celý den sekýrovat sluhy.“

Noa se při těch lživých slovech usmála a v tmavých očích se jí ve světle blednoucích sněhových mraků zablýsklo. Jako duchovní v největším klášteře daferského slumu byla na nohou od rána do večera a sama nebyla ničím víc než služkou – dohlížela na výuku, zajišťovala chod všech kuchyní a hlídala, aby bylo postaráno o každého, kdo přišel do kláštera pro pomoc. A celou tu dobu se bez nejmenších pochybností trásla zimou.

Noa uhladila Aíz vlasy touž rukou, kterou jí ušetřila políček, když kradla dřšťálky, a kterou ji objímala, zatímco dívka naříkala nad ztrátou matky. Už tehdy Aíz připadala stará. Teď byla zkroucená a vrásčitá jako trnová borovice.

Sestra se na Aíz zahleděla. „Něco tě trápí, moje milá? Pověz mi o svém snu.“

„Sním o jaře v Kegaru.“ Když Aíz uslyšela známou otázku, usmála se. „A o břiše plném rybího kari.“

„Nechť ti Matka Div ten sen splní,“ odpověděla sestra Noa. „Už vychází slunce, pospěš si na vzletovou plochu. Pokud se svezíš s Cerem, budeš tam včas a nevysloužíš si výprask od letmistrů.“

Noa kývla směrem ke klášterní bráně. Za ní v chladném vzduchu podupával kopyty kůň a vedle zvířete stejně netrpělivě kroužila mužská postava. Cero.

Klid, který do dívčina srdce vnesl dotyk Noiny ruky, v ten okamžik vyprchal a nahradila ho vzpomínka: noc před půlrokem, těsně předtím, než oznámili, kteří adepti se stanou piloty. Aíz byla s Cerem na ubikaci a společně vyčkávali, jestli je vyberou do elitní eskadry Plavidel. Aíz přecházela od lůžka k oknu a zase zpátky, nedokázala ani na okamžik posedět, dokud ji Cero nevzal za ruku. Ten dotyk přinesl jiskru, polibek, zmatení následované rozkoší, smíchem a nadějí.

A druhý den ráno se Cero stal pilotem a z Aíz nebylo nic.

„Nechápu, proč tady pořád ještě bydlí,“ prohlásila Aíz. „Zabírá postel jiným. Ujídá z našeho jídla. Mohl by žít s ostatními piloty.“

„Je tady v klášteře doma,“ opáčila sestra Noa. „Ty jsi jeho doma. Netrestej ho za to, že se z vůle Matky Div stal pilotem právě on. A teď si pospěš, moje milá.“

Aíz pečlivě omotala šálu kolem krátkých bílých kadeří sestry Noy. Potřebovala ji víc než ona. „Běžte se schovat do tepla, sestro. Ještě si na chvíli prohřejte kosti.“

Noa se odšourala pryč a Aíz si změřila Cera, jenž stále ještě čekal za klášterní branou. Zatím si jí nevšiml.

Otočila se a vyplížila se zadem.

Když Aíz dorazila na místo, vzletová plocha i všechny dráhy už se hemžily piloty, letmistry, mechaniky a navigátory. Otroci, kteří pracovali na letišti stejně jako Aíz, pobíhali v tom zmatku sem a tam a neurození Bahňáci jako ona tahali těžká vědra, tyče a ledem pokryté letecké kůže.

Na prostranství za vzletovou plochou, kde se stavěla Plavidla, bylo podobně rušno. Všude stála lešení a kolem se povalovala přáde- na motouzu, spousty rolí plátna a hromady sušeného rákosu. Vedle

se tyčila Aerie a vrhala dlouhý modrý stín. Stejně jako mnoho ostatních kegarijských budov měla i tahle zkosenou střechu ze dřeva a kamene, jejíž tvar se podobal seříznutému hrotu ptačího brku. Uvnitř bydlely desítky pilotů a otroků.

„Bahňačko!“ Jeden z letmistrů popadl Aíz za loket a táhl ji ke stájím. Byl to Jestřáb, člověk urozeného původu, stejně jako většina velitelů v Aerii. „Vykydej všechna stání a pak se hlas v hangáru jedna. Asi tucet Plavidel potřebuje natřít proti vlhkosti.“

Aíz si povzddechla a popadla vidle. Práce ve stájích byla smrdutá, ale aspoň to byla dobře stavěná budova s kamennými zdmi, kde neprofukovalo a širokými vstupy bylo dobře vidět na vzletovou plochu.

Venku na přistávacích stanovištích čekaly desítky Plavidel na své piloty. Z místa, kde Aíz stála, vypadaly létací stroje jako spousty tyček a hromady plátna, které se třepotaly ve větru. Ale Aíz dobře věděla, jak to je doopravdy.

Každé kegarijské dítě bez ohledu na svůj původ prošlo ve čtrnácti letech zkouškou nadání pro vzduchovládnutí. Když se ukázalo, že Aíz má talent, letmistři ji posadili do Plavidla a vyslali do Aerie k výcviku.

Nikdy nezapomene, jak se cítila, když seděla v kokpitu jednomístného létacího stroje: chladná mísa Lohy – kovu, který se pod jejíma rukama proměnil v tekutinu, spojil se s ní a pak vystřelil ven a vyplnil dutou konstrukci Plavidla –, pohled na zahnutá trojúhelníková křídla, jež se zvedala jako letky pobřežního racka. Jak jí každé pohlazení větru zpěnilo krev – a pak se nevyhnutelně zřítíla k zemi, jelikož nedovedla ovládnout svoji magii.

Snažila se ji ovládnout celé roky. Ale nepodařilo se jí to.

Teď Aíziny tváře žhnuly závistí, zatímco sledovala, jak se Plavidlo za Plavidlem probírá k životu, plátno se napíná a rákosový rám se plní obživlým kovem. Piloti vyrazí na sever, doplachtí přes hory a tam budou shazovat bomby na daleké cizí vesnice. Čekající kegarijská armáda pak ta místa vyplní, sebere jim úrodu a kořist potom dopraví domů. A tak Kegar přežije další rok.

Bylo to už dávno, co Aízin lid dokázal vypěstovat a sklídit dost jídla pro všechny. Posledních sto let se bez nájezdů neobešli, bez nich by nikdo nepřežil. A stejně důležití byli také piloti, kteří útoky vedli.

To znamenalo, že ať už se člověk narodil jako neurozený Bahňák, Vrabec ze střední vrstvy, anebo vznešený Jestřáb, stát se pilotem znamenalo mít zajištěné jídlo, příbytek, ošacení i výcvik. Znamenalo to mít život. Mít budoucnost.

Zacinkaly oštěže, a když se Aíz prudce otočila, uviděla Cera, jak vede svou klisnu Tregan do stáje. Tmavé vlasy měl stažené do drdolu na temeni hlavy. Díky purpurovým čmouhám pod očima vypadaly jeho zelené duhovky úplně černé. Oblečený v modré kožené šupinovné zbroji ztělesňoval krásu a vážnost dokonce i ve chvíli, kdy Aíz oplácel upřený pohled.

„Čekal jsem na tebe.“

Aíz pokrčila rameny a přehodila přes rameno obzvlášť velký kus pokálené slámy – taktak, že Cera netrefila. „To je tvůj problém.“

„Světlo hor, Aíz, ale je s tebou těžké pořízení.“ Cero většinou zůstával klidný jako okolní pohoří, ovšem tentokrát působil téměř otráveně.

„A ty jsi nevrlý.“ Pohlédla na něj koutkem oka. „Nechápu proč.“

„Jasně, protože jsem pilot.“ Cero odvedl Tregan do její kóje, a klisna se po něm ohnala. Aíz se ušklíbla. Tregan měla vždycky radši Aíz než Cera.

„Sice je o mě postaráno, ale musím se za to podřídit Trojvládí,“ pokračoval Cero. „A dát svůj život všanc zatracenému megalomani, který by neměl mít na povel ani smečku psů, natož celou armádu.“

„Sklapni už!“ Aíz se dívoce rozhlížela kolem. Stáje byly prázdné, což ovšem neznamenal, že je nikdo neslyší. Lord Tíral bet-Hiwa velel leteckým eskadrám. A byl také dědicem jednoho z triarchů, kteří vládli Kegaru. Jeho rodina měla špehy všude.

„Co udělá, když mě uslyší?“ opáčil Cero a opřel se o tlustou kamennou zeď stájí. „Hodí mě do Tohru? Eskadra zítra odlétá. Tíral

potřebuje, abych shazoval bomby na nevinné vesničany, ne abych hnil ve vězení.“

Cerův hlas nezněl pyšně, ale zahořkle. Jeho schopnost vzduchovládnutí – schopnost ovládat tok vzdušných proudů, jak se mu zlíbí – byla ohromující. To proto ho vybrali, aby řídil Plavidlo.

Nečekal, že Aíz tu šanci nedostane. Jenže Cero dokázal vítr zkrotit, kdežto Aíz ho dovedla jenom rozzuřit. Zatímco Cero vynesl Plavidlo do povětří v dokonalé spirále, Aíz zvládla jeho plátěná křídla rozervat na cáry. Uměla odfouknout vůni a vyvolat jemný vánek, ale jakmile se pokusila o cokoli dalšího, vítr se jí vzepřel.

Nemá cenu plakat nad tím, co mohlo být. Aíz si našla jiný smysl života.

„Zaslouží si naši úctu.“ Dívka tu lživou větu doslova vyprskla. Tíral by si zasloužil jediné zapíchnout kudlu do krku – a přesně to měla Aíz v plánu udělat už za pár hodin. Jenže kdyby na to Cero přišel, pokusil by se ji zastavit. Varoval by ji, že je to příliš nebezpečné.

„Tíral je velitelem našich vzdušných sil.“ Aíz myslela na nůž, který měla schovaný v sukních, ostřený v temnotě zapomenutých tunelů pod klášterem. „Bez něj bychom všichni umřeli hladem.“

„Tomu na nás nezáleží.“ Cero se na Aíz upřeně zadíval a ona nedokázala uhnout pohledem. „Dávej si na něj pozor.“

Aíz se zarazila. Cero nikdy nemluvil do větru. Musel ji vidět, když se plížila do Tíralových komnat. Anebo když z nich odcházela. Vzpomněla si na to, co Tíral pronesl před několika měsíci, poté co mu dovolila si myslet, že ji svádí. *Nechej si naše tajemství pro sebe, ty malá Bahňačko. Nechtěl bych, abys přišla k úhoně.*

Cero se tvářil tak vážně, že Aíz napadlo, jestli mezi Tíralem a jejím přítelem něco není. Často neměla ani tušení, s kým se Cero zaplétá. Aférku se švadlenou dokázal utajit tak šikovně, že se o ní Aíz dozvěděla teprve ve chvíli, kdy se ta žena objevila v klášteře a dožadovala se, aby jí ho zavolali.

„Je mi jedno, s kým si co začínáš, Aíz.“ Cerův nezájem ji zabolet. „Ale nic si o Tíralovi nedomýšlej. Záleží mu jediné na sobě samém.“

Zatímco mluvil, otáčel na prstě prstenem. Aíz mívala stejný. Říkalo se mu aaž. Byl to jeden z mnoha Cerových výtvorů. Dovolí svým nositelům komunikovat mezi sebou bez jediného slova. Když se Cero stal pilotem, prsten mu vrátila.

„Už jsi skončil s kázáním?“ Z hlasu jí číšel chlad a dál kydala seno. „Mám práci.“

Cerův pohled pohasl a pilot odešel ze stájí. Aíz věděla, že mu ublížila, což ji zabolelo, ovšem zároveň cítila jisté uspokojení. Ale nemohla se Cerem víc zabývat, dnes měla čas jenom na jednoho muže.

To čekání ji mučilo. Kydala hnůj, natírala Plavidla proti vlhkosti, vyhýbala se pohlavkům od letmistrů a hodiny se nekonečně táhly. Potom však zrůžovělá sněhová oblaka doputovala na jih a kvílení větru se proměnilo v šepot. Padla noc. Aíz pomáhala rozsvěcet lampy na vzletové ploše, když vtom jeden z navigátorů zakřičel.

„Už přilétají!“

Ukázal na sněhem zavalené vrcholky hor, které obklopovaly hlavní město a tyčily se do výše jako pěsti ve vítězném gestu. Měsíc osvětloval přibližující se Plavidla a Aíz se zrychlil tep.

„Koukejte ty lampy okamžitě rozsvítit, vy zatracený krysy!“ zaburácel nejbližší letmistr a švihl bičem. Během okamžiku se na vzletovou plochu nahrnuli navigátoři a nad hlavami nesli modře žhnoucí louče.

Plavidla přistála s nacvičenou přesností. Všechna až na Plavidlo lorda Tírala, které bylo ze všech největší. Ne jednou, ale dokonce dvakrát se otočilo dokola a dohlíželo na eskadru. Přistálo teprve tehdy, až byly všechny ostatní stroje na zemi.

Aíz pobíhala mezi přistávacími stanovišti a sbírala od pilotů ochranné brýle, čapky a prázdné mísy od Lohy. Během toho neustále sledovala Tírala a snažila se vypořizovat sebemenší známku slabosti, třeba únavu anebo zranění. Cokoli, díky čemuž by do něj mohla snáz zapíchnout nůž.

Všimla si jenom jedné zvláštnosti, a tu už znala: Tíralova ruka zabloudila k tenké knížečce, kterou měl neustále zastrčenou za opas-

kem. Když si jí Aíz před několika měsíci všimla poprvé, myslela si, že je to Devět posvátných příběhů, podobenství, skrze něž Matka Div vedla svůj lid životem. A taky to mohl být deník nebo zápisník s nějakými záznamy. Ale nakonec došla k závěru, že je to nejspíš kniha dětských příběhů, která je jí úplně k ničemu, leda by ho s ní chtěla utlouct k smrti.

Jenže na to byla ta knížka bohužel moc malá.

Zatímco Tíral obcházel svoje Plavidlo a ukazoval letmistrům, jaké škody jeho stroj utrpěl, Aíz se plížila ve stínech, sžíraná nenávistí.

Nikdy nepochopila, proč Matka Div obdarovala Tírala nadáním pro vzduchovládnutí, ačkoli poplival všechno, co jejich spasitelka zastávala. I tenkrát, když nechal naverbovat rodiče dětí, ze kterých se pak stali sirotci, a pohrdavě se ušklíbal nad duchovními, již konali dobro ve jménu Matky Div.

Tíral vzhlédl, jako kdyby cítil Aízin hněv. Byl to dvacetiletý muž střední postavy se širokými rameny. Měl světlé vlasy a křivý nos, díky němuž nevypadal ošklivý, ale dodával jeho tváři na nezapomenutelnosti. Ted' svůj ještěřší pohled upřel na Aíz. Dívka musela vynaložit veškerou sílu, aby se dál tvářila klidně. Velitel letky jednou jedinkrát kývl hlavou.

Aíz věděla, co chce. A protentokrát mu s radostí vyhověla.

Vyrazila do Aerie kolem pecí, kde metalurgové slévali Lohu, kov, jenž se využíval v Plavidlech, a znechuceně krčila nos nad zápachem, který zaplavoval okolí. Šuškal se, že jejich zásoby onoho drahocenného kovu – s nimiž po tisíc let pečlivě hospodařili – pomalu docházejí.

Bez Lohy nebudou Plavidla. Bez Plavidel nebudou mít jejich nájezdy cenu. A potom umřou hladu, od Jestřábů až po Bahňáky.

Aíz vešla do Aerie bočním vchodem a vyrazila k lázni. Za posledního půlroku se naučila pohybovat labyrintem chodem pro sloužící s lehkostí a naprostou jistotou. Cestou do Tíralovy komnaty potkala další, jako byla ona. Bahňáky s mrtvým pohledem

oblečené do vyzývavých šatů, kteří dělali, co museli, pokud chtěli přežít. Všichni navzájem předstírali, že ty druhé nevidí.

Propletla se útroby pevnosti k tajným dveřím, jež vedly do Tíralovy komnaty. Kamenné chodby byly prastaré. Aíz posunula jeden z kamenů ve zdi stranou a schovala za něj svůj nůž. Potom třikrát zaklepala na dveře.

Nechal ji čekat. To nebylo nic nového. Užíval si tu představu, jak se jeho služka v tajné chodbě třese zimou a neví, jestli ji její pán vpustí dovnitř, anebo ne. Aíz se hodně snažila, aby působila jako Bahňačka bezhlavě zamilovaná do svého pána. Když ji někdy schválně nechal stát za dveřmi, fňukala a skuhrala, aby ji pustil dál.

Svině. Myslel si, že má takovou moc. Ale dnes v noci zjistí, že to tak není.

Zanedlouho zaslechla šramot. Dveře se otevřely a chodbou se rozlilo tlumené modré světlo. Tíralova bledá pleť zářila, jako by byl napůl přízrakem.

„Aíz,“ zavrňel a vzal ji za loket.

„Můj pane,“ zašeptala. *Řekni to. Ještě naposledy to zopakuj.* „Děkuji, že jste mě pustil dál.“

„Jsem šlechetnost sama, Bahňačko.“

Lord Tíral ji vedl svým příbytkem, kde se na kožešinou potažených pohovkách povalovaly boty a čistá kožená zbroj. Postřehla svůj odraz v zrcadle – drobná dívka se světlou pokožkou, dlouhé tmavé vlasy jí spadaly až po bedra a modré duhovky jako by zářily. Postrčil ji na postel a Aíz zabořila hlavu do polštáře z husího perí, za který bylo jídla na celý týden.

Aspoň mu to dlouho netrvalo. Jako mnoho ostatních Aízíných spolunocležníků, i on po aktu upadl do nerušeného spánku. Aíz ho sledovala a pohrdavě se zašklebila.

Pro jejich lid byl Tíral statečným velitelem eskadry. Ale pro Aíz byl vraždícím děckem, které se před mnoha lety vplížilo do kláštera uprostřed noci a podpálilo křídlo pro sirotky. Tíral tehdy stál a poslouchal nárek dětí, které byly požírány plameny, a to všechno

jen proto, že z něj před otcem během oficiální návštěvy udělaly hlupáka.

Všichni duchovní, a mezi nimi i sestra Noa, předstoupili před triarchy a na kolenou prosili ty tři zvrácené zrůdy, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Dokonce i Dovan, nejvyšší kegarijská duchovní a představitelka těch mnoha klášterů, které se v jejich zemi nacházejí, vládce naléhavě žádala, aby zasáhl.

Kegarijské Trojvládí neudělalo nic. Po čase na mrtvé sirotky všichni zapomněli – dokonce i Cero, který té noci sám málem uhořel.

Ale Aíz nezapomněla.

Vstala z postele, natáhla si halenu i sukni a vyrazila do chodby pro nůž. Byla skoro na místě, když vtom se Tiral na lůžku zavrtil. Aíz se vrhla k jeho pracovnímu stolu a předstírala, že ji zajímá, co na něm leží. Kdyby se vzbudil, přistihl by ji jen při tom, jak mu čmuchará ve věcech. Mezi mnoha svitky, brky a vojenskými příkazy zavadila pohledem o knížku. Právě o tu záhadnou knihu.

Přejela prsty po obálce. Kůže byla hladká, jako by patřila vodou zmáčenému mořskému tvorovi. Na obálce byl vyražený trojúhelník, který jí připomínal jejich hory porostlé hustými lesy. Aíz vstávaly vlasy v týle, ačkoli netušila proč. Pak knihu otevřela.

O sokolu a zloději

*V nastalém soumraku v severních zemích nesla křídla
k domovu osamělého sokola...*

Pfft. Jenom příběh. Aíz knihu zase zavřela a chvíli poslouchala, zda Tiral pravidelně pochrupuje, a teprve pak otevřela dveře do tajné chodby a vytáhla svůj nůž ze skrýše.

Když se vrátila do postele, matrace se pod ní prohnula a Tiral něco zamumlal ze spaní.

Aíz pevně sevřela prsty kolem jílce nože. *Získej, co potřebuješ. Na zbytek zapomeň. Čím rychleji, tím lépe. Přímo do krku. Cero ji kdysi naučil, kam člověka zasáhnout, pokud ho chce zabít. Nikdo nás ne- bude chránit věčně, říkal jí tenkrát. Ani duchovní ne.*

„Ve jménu Matky Div,“ zašeptala, „vykonám svou pomstu.“

Aíz se vrhla nožem na spícího Tírala.

A pak úlekem zalapala po dechu, když jeho ruka vyrazila vzhůru a s neobyčejnou rychlostí jí sevřela zápěstí. Otevřel oči a usmál se.

„Ach, Aíz,“ vydechl Tíral. „Ty holka hloupá.“

2. QUIL

Válečnické Impérium, Severní kontinent

Zachariáš Markus Livius Aquillus Ferrar, dědic trůnu Válečníků a princ rodu Aquilla, nepotřeboval, aby ho na každém kroku doprovázely čtyři po zuby ozbrojené Masky.

Quil – jak si radši nechával říkat – bojoval za svoji tetu, císařovnu Helenu Aquillu, na jižních hranicích už ve třinácti letech. Od patnácti let přemohl každoročně aspoň dva zabijáky, a to celkem snadno. Přinejmenším stokrát se svým nejlepším přítelem Sufiyanem procestoval křížem krážem duny Domorodé pouště i marinnské lesy. A tady na rušných trzích největšího přístavního města v Impériu to nebylo jiné.

Obzvlášť když už si dávno všiml, že ho někdo sleduje, ale Masky o tom neměly ani tušení. Členové ozbrojených jednotek pojmenovaných po svých stříbrem pokrytých tvářích byli těmi nejlepšími vojáky v celém Impériu – a také těmi nejobávanějšími. Ale pořád dělali chyby.

„Přestaň ty chudáky strážet tak probodávat pohledem, Quile,“ okomentoval Sufiyan princův zamračený výraz. „Vyděsíš je.“

„Jsou to Masky,“ opáčil Quil. „Ty se vyděsit nesmíš.“

Ačkoli by se možná bát měly, pomyslel si Quil, když se rozpo-
menul, kolik členů elitní jednotky během posledních pár měsíců zemřelo ošklivou nepřírozenou smrtí. Obvykle tasily čepele právě Masky. Ale podle hlášení, které Quil obdržel od velitele západní hlídky, včera našli další dvě rozpadané vejpyl.

Nemohl na ně přestat myslet. Ale zároveň se nemohl o nic z toho podělit se Sufiyanem, protože mu teta Helena nakázala, aby o zabítých Maskách mlčel.

Princ si připadal jako námořník, který se po dlouhé době na moři vrátil na pevninu. Cítil se nesvůj, jako by sem ani nepatřil. A teď ho pronásledoval nějaký lump ukrytý pod pláštěm.

Ovšem ani to se Sufiyana nijak netýkalo, a tak se Quil, zatímco se proplétali čilým ruchem navijského večerního trhu, snažil svou zachmuřenost co nejlépe skrývat.

Quil města moc rád neměl, ale tady v Naviu si nebylo na co stěžovat – lid byl vstřícný, azurové pobřeží okouzlující a nad vynikajícím jídlem se jenom sbíhaly sliny. Blížil se čas večeře a Quilův kručící žaludek dráždila vůně krevet s chilli a limetkou, grilovaného mletého kuřecího masa na kopcích sněhobílé rýže, a hlavně navijské speciality: trojúhelníkového pečiva plněného uzenou zimní zeleninou.

V jednom rohu náměstí zářily pestrobarevné lampy Domorodců. Kehanni – domorodá vypravěčka – tam právě přehrávala jeden z příběhů. A zrovna Quilův oblíbený: ten o hrdinech jménem Laia ze Serry a Elias Veturius, kteří spolu s císařovnou Helenou zachránili svět před džinem šíleným žalem a zradou. Když trojice slavně zvítězila, obecenstvo tleskalo.

I Sufiyan vedle něj se usmíval. Zato Quil mezitím očima pročesával dav lidí, náměstí napěchované stánky i povozy za kehanni.

Tamhle – záblesk pohybu shora. Jeho stín se vydal na střechy.

Stráže si toho na rozdíl od Quila nevšimly a soustředily se na trh, který překypoval pocestnými a cestovateli z celého Impéria a z ještě větší dálky: Domorodci z východu ve vyšívaných cestovních oděvech z kůže prodávali zbraně a hedvábí, Učenci, již vládli Impériu před Válečnický, se dohadovali o filozofii a politice. Objevily se tam i všechny válečnické třídy: Kupci všem vnucovali své zboží, zámožní Význační s nimi smlouvali a kolem pobíhali Plebejci, z nichž většina nesla barvy význačných rodů, pro něž pracovali.

Svým způsobem všichni patřili ke Quilovu lidu, ačkoli mu to tak vždycky nepřipadalo. Jeho otec byl Plebejec, ale Quil sám jejich strasti nikdy nezažil. Jeho matka patřila k Význačným, ale lepší rodiny nad jeho plebejskou krví ohrnovaly nos. Z obavy o jeho bezpečí ho vychovali Domorodci, vyrostl v Sufiyanově rodině, v kmenu Saíf. Ale pořád patřil k Válečníkům a svému okolí připomínal Impérium, jež kmenům kdysi vládlo.

Nikam nepatřím, řekl Quil své tetě Hel jako chlapec, když s ní ještě sdílel své strasti a nebál se, že ho za ně bude soudit.

Patříš ke svému lidu, řekla mu na to. *K lidu Impéria.*

Sufiyan se zastavil, aby koupil kornout pečiva, a lichotil kuchařskému umění světlooké pekařky. Cedula nad jejím stánkem zobrazovala pecen chleba zkřížený s pšeničným klasem. Musela být z nějaké větší kupecké rodiny – možná z rodu Scribů anebo Vestů. Přelétla Quila pohledem a potom se zahleděla na jeho strážce. Nato vykulila oči a udělala pukrle.

„Vaše Výsosti,“ oslovila ho a tváře jí zružověly. Quil v duchu zaklel, protože se k nim všichni začali otáčet. „Sláva Impériu. Mnohokrát děkuji, že jste u mě nakoupil.“

Sufiyan otráveně zakoulel očima – to on u stánku zastavil. Ale Quil se usmál a rychle pokračoval dál, natáhl si kapuci přes hlavu a snažil se setřást neklid, jenž ho sužoval. Chyběly mu chvíle, kdy ho nikdo nepoznával.

„Běžte pryč,“ přikázal veliteli stráží bez vysvětlení tím bezvýrazným tónem, na němž jeho teta trvala. Jako chlapec říkával *prosím*, jenže to Maskám nebylo příjemné.

Velitel stráží zaváhal, jako by zvažoval, jestli raději naštvat prince tady a teď, anebo snášet pozdější hněv samotné císařovny. Po chvíli se spolu se svými muži ztratili v davu. Quil se pak konečně uvolnil.

Sufiyan nabídl Quilovi kousek pečiva. „Popustili ti uzdu a hlad už taky nemáš, tak se soustředme na to, proč jsme sem přišli,“ vybídl ho.

„Abychom uspokojili nekončící hamížnost toho budižkničemu, kterého mám neustále v patách už osmnáct let,“ odpověděl Quil a při těch slovech se stín spustil ze střechy do postranní uličky a znovu zmizel.

Sufiyan zavrtěl hlavou. „Jsi tu, abys velkoryse zakoupil něco na důkaz své nehynoucí náklonnosti k osobě, která je ti nejbližší a téměř bratrem, na oslavu oné radostné události, jíž jsou jeho osmnácté narozeniny. Ty nevděčný neotesanče.“

„Zapomínáš na Tase. Toho znám od narození.“

„Myslel jsem doslova nejbližší. Protože já stojím metr od tebe, zatímco Tas je kdovídek.“

Zachariáš.

Jeho jméno zaznělo jako šepot ve větru. Quil překvapeně vzhlédl. Jeho skutečné jméno nepoužíval nikdo kromě tety Heleny anebo Sufa, když ho chtěl naštvat. Princ se otočil k Sufovi, ale ten měl plné ruce práce ohmatáváním dýky vykládané rubíny, která nejspíš stála tolik jako měsíční žold pro celou pátku legii.

„To by byl pěkný dárek k narozeninám.“ Sufiyan obratně převracel dýku v rukách. Ze zbraní měl nejraději luk, ale stejně jako Quila i Sufiyana naučili, jak se bránit jakoukoli zbraní. Když si jednou nějaký Význačný pitomec dovolil pošklebovat se Sufiyanovu původu, tak ho Suf s nonšalancí sobě vlastní uspal hliněnou flétnou.

„Můj princi.“ Obchodník s dýkami pokývl Quilovi na pozdrav. „Já vám děkuji. Moje rodina je plebejského původu...“ Jeho ošlehanou tvář se rozlila pýcha, když pohlédl na svoje zboží. „Dostal jsem do začátků svého podnikání Princův dar.“

Při těch slovech Quil pookřál. Minulý rok založil grant na podporu plebejských obchodníků, protože jich na trzích vídal žalostně málo.

Obchodník mu podal rubínovou dýku. „Vezměte si ji, jako dar ode mě.“

Ale Quil zavrtěl hlavou a tiše promluvil: „Za mnou stojí jistá žena – matka rodu Candelů. Je bohatší než sama císařovna a ráda

sbírá třpytivé věci. Očekávám, že jí naučtuješ dvakrát tolik a bez potíží dýku prodáš.“

Obchodník se zazubil a poplálal Quila po rameni. „Vy jste srdcem mazaný Plebejec, můj princí. Vždycky jste se mi líbil.“

Jeho lichotka Quila zahřála u srdce. Občas si říkal, jak ho jeho lid vidí. Nejspíš jako tichého syna příšerného muže. Anebo jako stín zářící císařovny. *Mazaný Plebejec*. To se Quilovi líbilo ze všeho nejvíc.

U dalšího stánku se třpytilo stříbrné zrcadlo a Quil se do něj zadíval dost dlouho na to, aby se ujistil, že stále ví, kde se pohybuje jeho stín. Potom se otočil k Sufiyanovi: „Tohle by bylo vhodnější, nemyslíš? Když jsi tak posedlý svojí tváří.“

„Já mám pěknou tvářičku, ty zase královský titul. Jsme si kvít.“ Sufiyan si prohlédl svůj odraz v zrcadle. „Když mluvíme o královské rodině, už jsi promluvil s tetou?“

Princ zavrtěl hlavou. Kdysi by řekl císařovně cokoli. Ale teď nevěděl, jak s ní vůbec zapříst rozhovor. Měli až příliš rozdílné názory – především ohledně jeho budoucnosti.

Quil zamířil od klenotníka k dalšímu stánku. „Když jsem naposledy zmínil slovo *abdikace*, tak se mnou měsíc nepromluvila.“

„Je ti dvacet let, Quile,“ opáčil Sufiyan. „Ještě chvíli otálej a skončíš s korunou na hlavě, s císařovnou, která tě unudí k smrti, a s kupou uječených dětí. Pak už nebudeš chtít slyšet slovo *abdikace* ani ty sám.“

S císařovnou... Quilovi se zničehonic vybavila jistá tvář. Krátké tmavé vlasy, obezřetný pohled a vzácný úsměv. Ilařina tichá sebejistota ho fascinovala od okamžiku, kdy ji poznal. Ta ho nikdy nenudila. Byla by z ní skvělá císařovna.

Ale byla mrtvá, už více než rok. Žal najednou vystrčil své ošklivé rohy, ale Quil už ho dobře znal. Zatlačil ho co nehlouběji, kde přebývala i ostatní jeho tajemství.

Z jedné z mnoha bubnových věží roztroušených po celém městě zahřmělo dunění. Quil ho snadno rozluštil. *Čtvrtá legie, druhá pěší hlídka, hlaste se v kasárnách v jižním přístavu*. Princ se zamračil.

„Neměla by být čtvrtá legie v Antiu?“

„Možná už je nebavilo, jak jim tam mrzly zadky, a zaskočili si pro trochu sluníčka.“

Zachariáší, zmiz z toho náměstí!

Jakmile princ znovu zaslechl ten hlas, nadskočil – zněl ostře, jako by mu někdo křičel do ucha. Sufiyan vykládal dál a nic netušil.

„Nebesa vědí, že já bych tedy v tom zamrzlém pekle hlídkovat nechtěl...“

Quil sevřel svůj šamšíř. Zbraň s dlouhou úzkou čepelí jako by s ním byla srostlá. Už dávno se naučil, že když uslyší v hlavě hlasy, měl by se mít na pozoru.

A na tomhle hlase bylo něco povědomého. Zněl netrpělivě, skoro až podrážděně.

„Sufe...“ Quil se plížil k východu z náměstí. „Měli bychom...“

Z kraje davu se ozval výkřik. A pak další.

Zachariáší, ty hlupáku, vypadni odtamtud!

„Zůstaň tady,“ přikázal Quil Sufiyanovi a potom se začal drát davem směrem k místu, odkud vyšly výkřiky. Minul okraj tržiště a teprve pak uviděl, kolem čeho se všichni seběhli.

Byl to chlapec. Asi třináctiletý, oblečení mu bylo velké a boty měl proslapané. Nevypadal nijak zvláštně, až na tu díru v hrudi, z níž stoupal kouř z pozůstatků jeho srdce.

Quil okamžitě zase ucouvl a hned si vzpomněl na jiná dvě těla, která viděl před rokem. A potom pomyslel na ranní hlášení o Maskách.

Oba vojáci byli zavražděni úplně stejným způsobem – jako by jim někdo vypálil srdce z hrudi horkým pohrabáčem.

Vrah je tady taky. Někde v davu.

Jestli odtamtud nevypadneš, tak dostaň pryč aspoň Sufiyana!

Hlas vytrhl Quila ze šoku. Otočil se k Sufiyanovi a odvedl ho ke strážím, které se prodíraly davem za svým princem.

„Co se to tam sakra děje?“ Suf se snažil zahlédnout dění za Quilovým ramenem. „Co se stalo?“

„Někoho zranili!“ vykřikl zákazník opodál. „Nějakého chlapce. Byl to teprve chlapec.“

Sufiyanova karamelová pleť náhle zbělela. „Chla... chlapce? Jak je starý? Quile, co se to...“

Kdysi by Sufiyan nepohnul ani brvou, sledoval by situaci a na jazyku by mu pohrávala jízlivá poznámka. Ale stejně jako Quil se i Sufiyan za poslední rok změnil. Smutek skrýval za vtipy a úsměvy. Na pocuchané nervy se snažil zapomenout v náručí milenek a v kapkách potu při tréninku se šamšírem. Jenže Quil znal Sufiyana Veturia už od jeho narození. Před rokem se v Sufiyanovi něco zlomilo a Quil nesnášel tu bezmoc, kterou ucítil pokaždé, když si uvědomil, že svému příteli nedokáže pomoci.

Ale mohl se aspoň postarat, aby se to nezhoršilo.

„Můj princí.“ Velitel stráží dorazil ke Quilovi. „Není tu pro vás bezpečno.“

„Doprovodte Sufa do paláce.“ Quil ztišil hlas, zahleděl se strážnému do očí a zarazil veškeré jeho protesty. „To nebyla žádost.“

Velitel stráží si povzdechl a dal znamení ostatním Maskám. Během vteřiny byli pryč.

Quil se vrátil k tělu chlapce a k plebejské ženě, která hleděla na mrtvého hochu a otírala si slzy.

„Promiňte,“ oslovil ji Quil jemně. „Vy jste ho znala?“

Žena zavrtěla hlavou. „Žil na ulici. Staral se tu o pár mladších dětí.“

Žena vzhlédla a zašklebila se, když Quila poznala. „Vy význační parchanti. Vám na takových, jako jsme my, vůbec nezáleží. Ten kluk není první, kdo takhle umřel.“

Quil přešel urážku a soustředil se na její poslední slova. I Masky zemřely proto, že jim někdo spálil srdce na uhel, ačkoli tato informace byla přísně tajná. „Jak...“

Ale žena už zmizela v davu. Než se za ní Quil stihl vydat, v hlavě mu znovu zakrákal hlas.

A dost! Musím s tebou mluvit. Na jihovýchodním rohu náměstí stojí lékárna, tam se setkáme. A hni sebou, nemám na tebe celý den!

Quil zvažoval, jestli má podlehnout zvědavosti a záhadnému hlasu vyhovět, anebo zda je to příliš velké riziko. Zvítězila ta první možnost. Když o pár okamžiků později vstoupil do přítmní rohové budovy se šamšírem v ruce, zpoza stínů za zaprášeným lékárnickým pultem se vynořila postava.

„Dej tu velkou kudlu pryč, chlapče.“

Quil tu ženu okamžitě poznal.

„Bání al-Maúth.“ Princ vrátil šamšír do pochvy a poklonil se. *Vyvolená smrti*. Uprchlíce, revolucionářka, otrokyně a vražedkyně.

Nyní se stala svatou osobou a doprovázela neklidné duše z tohoto světa do toho dalšího. Dokázala odejmout bolest, jež je poutala k lidskému světu, a vyslat ji do jiné dimenze – do Moře utrpení. Díky tomu mohly duše zdejší svět pokojně opustit. Tento úkol ji poutal hlavně ke strašidelnému lesu na okraji válečnického Impéria. Říkalo se mu Místo čekání, protože ho duchové odmítali opustit.

Quil se s Bání al-Maúth setkal již mnohokrát. Často navštěvovala císařovnu Helenu, ale většinou ji potkával, když zamířila do Domorodých zemí, aby navštívila rodinu – včetně svého vnuka Sufiyana a jeho rodičů, jimiž byli Laia ze Serry a Elias Veturius.

Ale samozřejmě se s ní setkal také docela nedávno. Ale jakmile na to pomyslel, žena na něj zavrčela.

„Tuhle myšlenku honem rychle vyžeň z hlavy, chlapče.“ Musela to vyčíst z jeho výrazu. „Jsi na to už dost chytrý. Víš, co by to stálo.“

To věděl. Ale mysl mu stále zahlcovaly nejrůznější vjemy – vzpomínky na tu noc před mnoha měsíci, které si nechtěl pamatovat. Hory. Jeskyně. Železitý závan krve. Tak ostrý, jako by vešel na jatka.

Což nejspíš udělal.

„Ty.“ Zaplašil své myšlenky – šlo mu to lépe, než když ji viděl naposledy. „Sledovala jsi mě.“

„Čekala jsem, že si toho všimneš dřív. Držela jsem se tě už od paláce.“

Tak to je trapas. „Mám sehnat Sufiyana?“ Quil měl obličej v jednom ohni. „Chtěl by...“

„O mého vnuka a moji rodinu dneska nejde,“ odpověděla Bání al-Maúth. „Přišla jsem, abys mi pomohl.“

„Já?“ Quil zavrtěl hlavou. „To tys věděla o tom mrtvém chlapci, ne já. Jak jsi na to přišla?“

„Cítila jsem, že se to blíží,“ vysvětlila. „Řekni mi, co víš o těch dalších, kteří zemřeli stejně jako on.“

Quil oplatil pohled tmavomodrých očí. Císařovna Quilovi nakázala, aby o úmrtích Masek s nikým nemluvil. *Obzvlášť ne se Sufiyanem nebo jeho rodinou.* Nemusela to říkat dvakrát. Sufiyanovým mladším sestrám bylo teprve patnáct a třináct. A Laia s Eliasem už si toho prožili dost.

Ale Bání al-Maúth byla jiná. Když byl Quil ještě dítě, přijela do Antia a dožadovala se audience u císařovny. Quil zrovna přicestoval do města na návštěvu z Domorodých zemí a čekal, že teta takový příkrý požadavek odmítne. Ona namísto toho zrušila celý večerní program.

„Možná bychom měli jít společně za tetou Hel,“ nadhodil Quil, ale Bání al-Maúth jeho návrh strohým mávnutím odmítla.

„Tvoje teta se tváří, jako by bylo všechno v nejlepšího pořádku. Nijak se těmi vraždami nezabývá.“

Quil se naježil. Svoji tetu možná nesnášel, ale ať se propadne, jestli někomu dovolí, aby o ní mluvil špatně. „Ty zavražděné Masky patřily k Význačným a zemřely v Domorodých zemích. Držela to pod pokličkou, protože věděla, že to bude vypadat, jako by je zabily kmeny. Nechtěla, aby se Význační začali dožadovat pomsty.“

„Nemluvím o Maskách,“ opáčila Bání al-Maúth. „Mám na mysli ty děti. Nejdřív zemřel Ruh...“ Zadrhl se jí hlas, ale odkašlala si. „Potom to tvoje děvče Ilar.“

Quilovi se při zvuku jejich jmen sevřela hrud' a vzpomněl si na jejich tváře, na jejich vůni, na jejich hlasy. *Přestaň. Nemysli na ně. Zatlač ty vzpomínky někam hluboko.*

Bání al-Maúth pokračovala: „Druhý den našli v Nuru další dvě děti. Sirotky bez domova. A pak se napříč Domorodými zeměmi a na jihu Impéria našel celý tucet dalších. Potom byl celé měsíce klid. Až doteď.“

Čtrnáct mrtvých dětí. A Quil neměl o žádném z nich ani ponětí. Najednou mu připadlo, že se v setmělé a zaprášené lékárně ochladilo.

„Před pár týdnů zemřely dvě v Seře,“ pokračovala. „Dvě v Naviu a čtyři až na severu v Silasu. Žádnému z nich nebylo víc než dvacet, všechny měly stejnou otevřenou ránu na hrudi a srdce spálené na uhel. A to jsou jenom ty, o nichž jsem se doslechla.“

„Zemřelo taky šest Masek.“ Při vzpomínce na ranní hlášení se Quilovi zvedal žaludek. „Včera našli dvě u hranic. Ty mluvíš s duchy, copak o nich nevíš?“

Bání al-Maúth si ho chvíli prohlížela. „Každý duch Místem čekání neprochází.“

„To není odpověď.“

„Připomínáš mi tvoji tetu. To děvče je jak osina v zadku. Ale chytrá a břítká jako šamšíř, to se musí nechat. Ví toho víc, než říká. A vsadím se, že ty taky.“

„O těch dětech jsem nevěděl,“ opáčil Quil. „Ani slovem se o tom nezmínila.“

„Něco pro mě udělej,“ vyzvala ho Bání al-Maúth. „Až ji příště uvidíš, zeptej se jí proč. A ještě něco.“ Její hlas najednou zjehl. „Jak se ti daří, chlapče?“

Jednoduchá otázka, která vyvolala celý vodopád myšlenek.

Quil si často nedovolil vzpomínat na Ruha a Ilar. Ale teď ano: pomyslel na Ruhovy ruce, když vyprávěl o přízračných ghúlech a dábelských vypravěčích. Na Ilařin smích, tak nesmělý, jako by vyšla ze cviku. Jak dokázala prohlédnout skrz jeho zdrženlivost a vytáhnout ho svými otázkami z ulity, jako by ji ničím nedokázal nudit. *Vyprávěj mi o paláci v Antiu. Pověď, jak ses ztratil v přístavu v Naviu. Opravdu jsou v Seře celé ulice, kde žijí jenom výrobci papírových draků?*

„Udělal jsem, o cos mě žádala,“ odpověděl nakonec Quil. „Snažím se na to nemyslet.“

„A co tvoje magie? Půjdeš se učit k Džadúnům?“

Při zmínce o Džadúnech se Quil napjal. „Řekla jsi mi, abych zapomněl, co jsem tu noc viděl. A já zase nechci mluvit o magii. Nikdy v životě.“

Bání al-Maúth pokrčila rameny a oprášila si prach z pláště. „Jak si přeješ. Musím se vrátit na Místo čekání. O tomhle se nikomu nezmiňuj. A chlapče...“

Naklonila hlavu na stranu. Stíny uvnitř lékárny jako by ji po okrajích uždibovaly.

„Kryj si záda. Ve vzduchu je něco špatně. Duchové jsou neklidní, něco se blíží.“

Ne, pomyslel si Quil, když zmizela v temnotě. *Něco už je tady.*